

SIMON FRA KYRENE

Af Asbjørn Asmussen, mediekonsulent og netredaktør ved Indre Mission

Så førte de Jesus ud for at korsfæste ham. Og de tvang en mand, som kom forbi ude fra marken, til at bære hans kors. Det var Simon fra Kyrene, far til Alexander og Rufus. Markus 15. v.21

Jeg glemmer aldrig den dag. Jeg glemmer aldrig Jesu øjne, soldaternes råb og de mange mennesker, som hujede, græd og larmede rundt omkring mig. Og jeg glemmer aldrig det, han gjorde for mig.

Jeg var på vej ind til byen sammen med min familie. Vi var lige nået frem sammen med en karavane fra Egypten. Vi havde rejst langt og var trætte og sultne. Og pludselig kommer dette larmende og sæere optog ud af byporten og lige imod os. Vi standsede op og trak os ud til siden. Samtidig hørte vi hvordan soldaterne råbte op piskene smældede. Der lød et hult bump og optøget gik i stå. Alle var optaget af, hvad der skete inde i midten af flokken. Men vi kunne ikke se, hvad det var.

Råbene blev højere og pludselig kom en soldat ud fra flokken. Han kiggede rundt, som om han ledte efter nogen. Så fik han øje på mig. Han stoppede op og vinkede ad mig, at jeg skulle komme. Jeg trak mig lidt tilbage. Han så ikke rar ud. Han kaldte et par soldater mere frem og pegede igen over på mig. De to soldater gik hurtigt frem imod mig. Jeg husker, hvordan jeg blev helt stiv af skræk. Det var ikke sjovt at komme på tværs af en romersk soldat. Der var ingen steder vi kunne flygte hen. Jeg gik lidt frem og stillede mig mellem soldaterne og min familie.

Soldaterne var hurtigt fremme. De sagde ingenting, men greb mig hårdt i armene og skubbede mig i retning af den råbende flok mennesker. Jeg kunne høre Rufus og Alexander kalde på mig bagved, mens Helene, min kone, tyssede på dem.

Larmen blev højere, som vi nærmede os. Og folk trak til side for mig og soldaterne, der puffede mig ind midt i den store flok af råbende og larmende mennesker. Så så jeg ham. Han var sunket helt sammen på jorden. Han havde næsten intet tøj på og var smurt ind i blod og snavs. Over ham lå nogle store planker formet som et kors. Et kors, som han ikke kunne bære mere. Jeg blev skubbet helt hen til ham, og den første soldat råbte kommandoer, jeg ikke helt forstod. De sparkede til ham og forsøgte at få ham op, men det var tydeligt, at han ikke kunne. Han rystede over hele kroppen.

Igen blev der råbt kommandoer ud, og jeg blev tvunget ned ved siden af den ødelagte mand. I det samme mødte jeg hans blik. Et uendeligt sørgmodigt og lidende blik. Men samtidig et blik fuldt af liv og vilje. Et øjeblik glemte jeg alt omkring mig. Jeg skubbede skulderen ind under planken og løftede af al kraft korset op fra den blødende og kraftsløse mand. Jeg hørte en kvinde råbe: Jesus, Jesus. En soldat tvang Jesus op at stå og drev ham frem foran mig. Jeg fulgte efter den vaklende mand, slæbende på hans tunge kors.

På det tidspunkt kendte jeg endnu ikke til manden, der hed Jesus. Men jeg husker, at jeg var fyldt af en underlig blanding af fred og rædsel.

